Balázs Tibor

Egy party előestéjén

Kibékültek a Montague-k
és kibékültek a Capulettek.
Úr-vacsora a Café Flore-ban,
majd jóllakottan hazamentek.

Csak Júlia, ő maradt hoppon,
és úgy néz ki az éjszakába,
mint kinek élni épp lehetne,
ám meghalni, abból lesz gála!

Hajnalodik már Rómeónál,
fény vetődik ágya szélére,
zenél ereiben a méreg,
jó buli lesz meghalni délre!

Gyászolnak itt a Montague-k,
s gyászolnak ott a Capulettek,
hogy egyik itt, másik amott,
de hogy mégiscsak elegyedtek.

Shakespeare úr behúzza a függönyt,
spektákulum volt, ez csak ennyi,
partyra dán királyfi várja,
kinél jó lenni vagy nem lenni.

BALÁZS TIBOR (1958) költő, műfordító, irodalomtörténész, az Accordia és a Littera Nova Kiadó vezetője.

Migránsok a Pantheonomban

Uram, én megszólítalak,
hullanak el a férfiak,
öledbe hullanak, Atyám,
oda pottyannak, mily csoda:
éppen ahogy az írva van.

Elsőként indult Nagy Gazsi,
odafönt is kimondaNI:
szavunk lesz a Nagy Imre-perben!
De megígérte, és elébb
lehozta versem a Hitelben.

Makovecz sem lépett hiába
egekbe rajzolt hajlékába,
szponzorért ment helyettem… onnan
mond Vivat Academiát!
Imre, pocsék titkárod voltam.

Faludy, ő meztéláb gázolt
át a Styxen, rá Villon várt ott,
és nem zengett úgy, nem, azóta,
mint Recsken, avagy Kanadában
magyarul akasztófa-nóta!

Határ Győző mily regrutásan
feszít égi egyenruhában…
Titkon küldi, amit ott szerzett:
transzcendens empíriából
merített hétszáz oldal verset.

Gyurkovics még zengzetes hangon
mondja: fertőzött lett az alkony,
hozzám is szól: a Lyukasórát,
ha majdan én meglógok innen,
Tibor, igen, azt majd Te vedd át!

Seregek Ura, hozzád támolyg
friss híreivel Gion Nándor,
szerb és magyar aknákon lépdes,
nehéz fiúk és könnyű lányok
eszkortálják – üdvözült léthez.

Mosolyg s télakol Lázár Ervin,
mesés út lesz ez, át a Semmin…
Tündért, ha lát, mi lesz, Úristen,
elkobzod tőle látomását,
ha az már nem kell neked, itt lenn?

Utassy ment el láthatásra
Enfiához, a Mennyországba,
megnézni, mire vitte ott fent…
Dzsó Bácsi, „Tüzek tüze" címmel
kiadom pokoljáró könyved.

Várad felé grasszált Gross Arnold,
gyermek volt ott, majd végig az volt,
Istennél most arra kíváncsi,
hogy ott is gyermek-e a lélek…
Úgy fest, Arnold, nem lehetsz „Bácsi"…

Helyey László versbement,
Istennek olvas fel, s igent
mond Latinovits jobbján.
Halkan szól utána a költő:
úgy ment el, mintha saját hangján.

Lászlóffy Aladár a hellén
korból száll fel, és égi mezsgyén
botladozik Ikarosz-szárnyban.
Tibor, leéltem manuscriptem:
„A repülést a zuhanásban."

Tsaba, ki Lászlóffy levél,
kezedben egypár menlevél,
fejedelmeké, akik könyvedben
gyűltek össze, meghányni-vetni,
mi dolgunk a Transzszilván Kertben.

Nemeskürty hadtápért ment fel
a II. Magyar Hadsereggel,
sebet kötözni, Uram… kérted…,
ahogy a millecentenáriumkor
lettem, Tanár Úr, szárnysegéded.

Istenem, hogy szólítsalak?
Gyanús e néhány árnyalak?
Öröklétedbe szenderültek.
Milyen nálad a kvótarendszer?
Nem migránsok ők, menekültek!

Uram, a bátrak hullanak,
és hullanak az igazak,
és mily kicsinyek a nagyok,
halnak a halhatatlanok.

Az óriáskerék

A kerék ott pörög a Burgban,
fölötte égre mázolt kék van.
Közepén árnyat látok, s nincsen,
vagy volt, vagy lesz, ő, az Úristen.

És forog, forog a kerék,
e kis világ is beleszédül.
Uram, honnan e tériszony?
Ezt kapom kezdő sebességül?

Most nélküled forog a kerék,
pörgeti az emberiséget,
vagy legalább azt a néhány mintát,
amelyik éppen odatévedt.

Uram, nem tudhatom, Te most – – –
kerékbe vagy-e Te most törve,
vagy nélküled forog a világ,
és engem is felkap egy körre?